

Peter O. K. Olufson, sóknarprestur í Fuglafirði hefur sent okkum prædikuna, hann helt í Fuglafjarðar kirkju sunnudagin - 14. sunnudag eftir trinitatis

Bøn: Guds ord det er vort arvegods, det skal vort afkoms være; Gud, giv os i vor grav den ros, vi holdt det højt i ære! Det er vor hjælp i nød, vor trøst i liv og død, o gud, ihvor det går, lad dog, mens verden står, det i vor æt nedarves! (DDS 359)

I dag hører vi om nådens hus. Det er, hvad navnet Bethesda betyder. Nåde. Barmhjertighed. Og netop nådens hus skal en kirke være. Det gælder også Fuglefjord kirke. Den skal være nådens hus. Det er det, den er indviet til. Derfor er det sandt, hvad der stod at læse i lederen i *Sosíalúrín* for en uges tid siden (5/9-1998), at kirken ikke er præstens, men Guds hus. Det er derfor, at en præst ikke må komme med sig og sit og gøre, hvad der passer ham, og hvad han finder for godt. Gør han det, ja, da gør han det netop til præstens hus.

Skal kirken være Guds hus, da har vi intet andet at bringe end det, Gud bringer. Netop derfor skrev f. eks. Paulus sit – nu um dage ringeagtede og forhåned – brev til Timoteus. Paulus skriver: »Skønt jeg håber snart selv at komme, skriver jeg dette til dig, for at du, dersom det trækker ud med mit komme, skal vide, hvordan man bør færdes i

Guds hus, som jo er den levende Guds kirke, sandhedens søjle og grundvold«. 1. Tim. 3,14–16. Skal der ikke blot være en bygning, hvor nogle mennesker forsamles, men Guds hus, den levende Guds kirke, sandhedens søjle og grundvold, så kan og må der ikke forkynnes andet end det. Guds Ord forkynner, eller handler anderledes end Guds Ord foreskriver. Bliver en præst bedt om at forkynde eller at handle imod Guds Ord, da bliver han jo netop bedt om at tage sagen i egen hånd og gøre kirken til præstens kirke. Men kirken er ikke præstens, den er Guds. Det er en utrolig befrielse!!

Vi skal ikke selv finde på. Vi skal ikke tilpasse budskabet efter skiftende tiders ønsker, krav og vekslende holdninger eller skiftende tiders mindretal eller flertal. At ville lade et eventuelt folkeflertal eller samfundet bestemme, hvad der skal forkynnes og hvordan man skal færdes i Guds hus – og ikke Guds Ord, det er ikke

andet end vantrø. Budskabet er givet os på forhånd.

I Den gamle Pagt lød det: »Dit ord er en lygte for min fod, et lys på min sti«. Samle 119,105. Og i Den nye Pagt siger Jesus: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: om nogen holder fast ved mit ord, skal han i al evighed ikke se døden«. Johs. 8,51.

Og derfor synger vi i en sang: Guds ord, som en klippe i vel og vel står fast om end bjergene vige!

Netop dette ord – Guds Ord – skaber nådens hus – for nådens hus er jo ikke en bygning av sten, men nådens hus er der, hvor Guds Ord forkynnes sandt og sakramenterne forvaltes ret. Gennem Ordet, der knytter sig til vandet og Ordet, der knytter sig til brødet og vinen og gennem Ordet, der forkynnes gennem prædikenen, skaber Gud sin kirke, nådens hus. Guds Ord er os givet i Den hellige Skrift, Bibelen og kommer til os i den forkyndelse, der stemmer overens med Bibelen. Guds Ord er givet os som lov og evangelium. Som loven, der afslører, at vi har brudt Guds bud og er skyldige til døden, men også som den lov, der viser os Guds gode vilje for, hvordan vi skal leve og handle. Og det kommer til os som evangeliet, der tilsiger den angrende synder Guds nåde, barmhjertighed, miskundhed, ja, syndernes forladelse.

Bethesda, nådens hus, er stedet, hvor vi ikke kender andet end Guds Ord til liv

og salighed, fordi intet andet Ord kan skænke os liv og salighed og hvor vi ikke vil følge andet end Guds Ord, fordi intet andet kan føre til et liv i pagt med Guds gode vilje.

I Bethesda, i nådens hus, møder Jesus i dag den syge, der havde ligget syg i 38 år. Og enhver, der blot kender lidt til at være syg, aner, hvad vi her står overfor. Og den, der kender til at være syg, dag efter dag, uge efter uge, måned efter måned, ja, måske år efter år, sanser lidt af, hvad dette handler om, og forstår, hvorfor Den hellige Skrift taler om omsorg for syge – om vor kristenpligt overfor syge – og hvorfor en Florence Nightingale kendte, at hun stod overfor Guds kald, en hellig befaling, da hun tog sygeplejergerningen op og siden virkede under KRIM-krigen.

Og dog siger Jesus i dag: »Se, nu er du blevet rask; synd ikke mere, for at ikke noget værre skal ramme dig«. Sygdom kom ind i verden som en følge af syndsfaldet; men der er forskel på at være syg og at være fortabt. Der er noget, der er værre, end det at ligge syg i 38 år, og det er fortabelsen. Fortabelsen er en følge af, at man forbliver i synden.

Hvor stort det end er, at Jesus helbredte syge – og hvor stort det er at blive helbredt, ved enhver, der har måttet slås med sygdom – hvor langt større er det dog ikke, at Jesus tilgiver synd, så ikke noget værre skal ramme, nemlig Helvedes

ild og pine.

Synd, vantrø, brud på Guds gode vilje medfører død, medfører fortabelse.

Syndernes forladelse fører til liv og salighed. Syndernes forladelse skaber et nyt menneske. Skaber et nyt menneske, der her på joden længes efter, kæmper for og stræber efter at leve et helligt liv, et liv efter Guds Ord. Det genfødte menneske kender ikke blot Guds hellige lov som afslørende, men som Guds gode vilje, vej og værn for hans liv.

Synd ikke – for at ikke noget værre skal ramme dig. Nej, befriet fra dom og straf, ren og retfærdig i Jesus Kristus, ejer du en hellig frygt for at handle imod Guds vilje. Du står på hellig grund for Guds åsyn og skammer dig ikke ved hans Ord. Du holder det højt i ære.

Så stå da på denne hellige grund, og vid at »den, der tror på Sønnen, har evigt liv; den, der er ulydig imod Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede bliver over ham«. Johs. 3,36 (1992 oversættelsen).

Videre skal du vide, at »som en fader forbarmer sig over sine børn, forbarmer Herren sig over dem, der frygter ham«. Salme 103,13.

Og videre skal du vide, at »hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renser os fra al uretfærdighed«. (1. Johs. 1,9).

I Guds hus kan der af hjertet synges med Luther:

Vor Gud han er så fast en borg./ han kan os vel bevare, han var vor hjælp i al vor sorg./ vort værn i al vor fare; den gamle fjende led/ er nu for alvor vred, stor magt og argelist/ han samler mod os vist, ej jorden har hans lige.

Vor egen magt ej hjælpe kan/ let kan os fjende fælde; men med os står den rette mand/ omgjordet med Guds vælde.

Det er den Herre Krist,/ og sejer får han vist, hærskarers Herre prud./ der er ej anden Gud, ham marken skal beholde.

Og myldred djævlæ frem på jord/ og os opsluge ville, vi frygter dog ej fare stor/ de deres trusler spille; lad rase mørkets drot/ med løgn og mord og spot, han har dog få't sin dom,/ da Krist til jorden kom, et ord ham nu kan fælde.

Guds ord de nok skal lade stå/ og dertil utak have, thi Herren selv vil med os gå/ alt med sin Ånd og gave; og tager de vort liv/ gods, ære, barn og viv, lad fare i Guds navn/ dem bringer det ej gavn, Guds rige vi beholder. (DDS 295).

Amen

Peter O. K. Olufson
sóknarprestur

Prædiken 14. søndag efter trinitatis, Fuglefjord kirke Tekst: Johs. 5,1–15

Kirken – præstens eller Guds hus?

Barnabókmentir og barnafatan

Mikudagin hin 16. sept. skipar Norrøna Felagið í Føroyum fyri almennum fundi í Norðurlandahúsinum, har Turið Kjølbro heldur bókmentunarlígan fyrilestur undir heitinum »Barnabókmentir og barnafatan«

Bókmentunarlíga fyrilestur- røðin hjá Norrøna Felagnum heldur fram í Norðurlandahúsinum mikukvöldið. Tá fer Turið Kjølbro cand.phil. at røða um evnið »Barnabókmentir og barnafatan«.

Fyrr í ár leyk Turið Kjølbro cand.phil. prógv á Fróðskaparsetri Føroya í norðurlendskum, serliga føroyskum bókmentum og máli. Í hesum sambandi skrivadi hon høvuðsritgerð við heitinum »Bókin og barnið«. Fyrilesturin, sum Turið heldur í Norðurlandahúsin-

um mikukvöldið, byggir í ein mun á júst hesa ritgerð.

Í høvuðsritgerðini »Bókin og barnið« víðger Turið eitt úrval av føroyskum bókum til størri børn, við serligum atliti til barnafatanina. Hesar bókur, sum víðgerðar verða, eru uppruna-føroyskar og skrivaðar í tíðarskeiðnum 1987-1997.

Mørkini millum barna- undgðms- og vaksna-mannabókmentir eru í dag helst kámar enn nakrantíð. Fyri ein part er tað tí, at barnabókin í dag verður mett út frá somu fagurfrøði-

lígu og bókmentálígu meginreglum, sum aðrar bókmentir. Gomlu víðtøkurnar, ið áður lögdu karmin um barnabókina, eru um at hvørva. Bæði tá talan er um skap og innihald. Í sjónar-rínginum hómast ein hugburðsbroyting, nú høvundar smátt um smátt eru farnir at slaka í námsfrøðilígu og hugmyndafrøðilígu ætlanini við bókini, teir skriva. Ein ætlan, sum í mongum før- um virkaði tærandi fyri fagurfrøðilígu upplivingina.

Fyrilesturin »Barnabókmentir og barnafatan« er ein roynd at lýsa nøkur víður-skifti, ið gera seg galdandi í barnabókmentum, og at lýsa nakrar høvuðstræðir, ið eyðkenna føroyskar barnabókmentir. Greitt verður frá um víðurskifti, ið hava týðning fyri fatanina av børnum, nomið verður við rák í barnabókmentum og

hugleitt verður um føroyskar barnabókmentir í dag. Nomið verður eisini við spurningin, hví uppruna-føroyskar barnabókur eru so týðningarmiklar og við tann leiklut, sum barnabókmentir hava.

Almenni fyrilesturin »Barnabókmentir og barnafatan« verður í Norðurlandahúsinum mikudagin hin 16. september kl. 19.30. Fyrilestarahaldarin Turið Kjølbro er 31 ára gomul og starvast sum blaðfólk á Tíðindablaðnum *Sosíalín*um.

Næsti fundur í Norrøna Felagnum verður hin 7. okt. Tá fara føroysku løgtings-umboðini í Norðurlandaráðnum at greiða frá um karmar og úrslit í almennum, norðnum politiskum høpi. Formaður í Norrøna Felagnum í Føroyum er Hallstein Sigurðsson, meðan Heðin M. Klein er næst-

formaður. Nevndarlímur eru Jónur Simonsen, Bárður Jákupsson og Birta Hansen.

Turið Kjølbro, cand. phil. fer í kvöld at røða um »Barnabókmentir og barnafatan«